

ganste vist, at man maatte udføre Bestemmelserne meget mere, end de ere blevne det i Forslaget, og navnlig maatte man da ogsaa give Regler for Kommunalbestyrelsernes Ret til at sætte den paagældende Næring i Skat. Jeg tror ikke, at det vilde gaa an, som en vedvarende Ordning, at man uden nærmere Begrænsning overlader det til Kommunalbestyrelserne at taksere Næringerne inden for saa vide Grændser, som Forslaget fastsætter. Smidlertid stiller jeg mig noget anderledes end det ærede Medlem over for Lovforslaget om den personlige Kommunestaf, som jo er fremme for Rigsdagen, jeg har godt Haab om at faa det ført igennem i en nær Fremtid, og deraf følger ogsaa, at jeg kommer til at indtage et noget andet Standpunkt over for § 21 end det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds.

Hermed tror jeg at kunne slutte, og jeg skal gentage min bedste Anbefaling af Lovforslaget til det høje Ting.

B. Holm: Jeg skulde ikke yderligere have lagt Beslag paa det høje Tings Tid, dersom ikke den ærede Folketingsmand fra Odense (Christiansen) var fremkommen med en Insinuation mod de organiserede Arbejdere, som jeg ikke finder Anledning til at lade gaa upaatakt hen. Det ærede Medlem fandt signemlig foranlediget til at sige om de organiserede Arbejdere, at man fra deres Side kun hørte Tale om Krav, men aldrig om Dygtighed eller Dygtiggørelse (Stemmer: Hør! Hør!). Ja, det er rigtigt, at det ærede Medlem sagde det, og jeg tvivler heller ikke om, at ærede Medlemmer, der sige: Hør, have hørt, at han sagde det, men det turde dog maaste ikke være ganste af Vejen at erindre det ærede Medlem og de ærede Medlemmer, som give deres Bifald til Rende, om, at det ikke plejer at være til Hæder for et Medlem, naar han her i Salen udfaster Bestyrdninger, som han ikke er i Stand til at bevise, og som ikke have noget som helst Grundlag at hvile paa. Jeg vil rolig spørge enhver, som har fulgt Arbejderbevægelsen, og som i det hele taget har bestæftiget sig med Arbejderforholdene her i vort Land for Tiden, om ikke de organiserede Arbejdere ere Eliten af vor Arbejderstand, og jeg vil spørge det ærede Medlem, om han, naar han siger om de organiserede Arbejdere, at det er dem, der kun stille Krav, men ingen Dygtighed have, saa maaste har tænkt paa det Kompagni, „Arbejdernes Børn“ har udgjort — ja, jeg ved ikke, om det eksisterer mere — som de Haandværkere, der alene havde Dygtigheden. Jeg tror, at Arbejdsgiverne have faaet at føle, hvor de skulle hente Dygtigheden, naar

de ikke kunde hente den inden for de organiserede Arbejderses Rækker. Det ærede Medlem har heller ikke nogen god Husommelse. Det ærede Medlem skulde have tænkt tilbage paa en anden Forhandling, som har været ført mellem os i denne Sal, hvor han beslagede, at han skulde være enig med min Meningsstælle og mig i en Sag, som forelaa, og haabede, at han ikke vilde blive det ret ofte. (Afbrydelse af Christiansen.) Jo, han har udtalt denne Beslagelse, han sagde saadan noget som, at han fandt det underligt, at han skulde være i det Tilfælde at være enig med os. Det var den Gang, det ærede Medlem og jeg diskuterede om Almueskolevæsenet og Fagskolerne. Det ærede Medlem staar der paa det Standpunkt, at han siger, at Lærlingene rekruteres hovedsagelig fra den uheldig stillede Arbejderstand, medens den bedre Borgerstand søger at faa sine Sønner anbragte i andre Livsforhold, derfor var man nødt til at have en bedre Undervisning fra Grunden af i vor Arbejderstand. Da var jeg fuldt ud enig med det ærede Medlem i, at det netop var der, at Dygtiggørelsen af Menneskene skulde begynde, og dernæst var jeg ogsaa enig med det ærede Medlem om, at der bør oprettes Fagskoler, og ofres noget lignende paa at oparbejde den faglige og tekniske Dygtighed hos Haandværkerne, som der ofres paa dem, som gaa den studerende Vej i andre Retninger. Deri var jeg enig med det ærede Medlem, og jeg spørger det ærede Medlem og de ærede Medlemmer, som sige: Hør! Var ikke det, som han ønskede, i Retning af den personlige Dygtiggørelse — de Ord har det ærede Medlem netop selv brugt i en Diskussion, og da tillod jeg mig at sige: Hør! — netop det samme, som vi vilde, altsaa Dygtiggørelsen af Menneskene under deres hele Udvikling, begyndende fra Børndommen op gennem Manddommen, til at blive dygtige Mennesker, men ikke til at aflægge en Fagprøve, som ikke er noget som helst Bevis paa faglig Dygtighed. Thi at den er det, vil det ærede Medlem ikke kunne paastaa, naar han kender den og ved, hvori den skal bestaa. (Christiansen: Jeg har selv bestaaet den!) Ja, det er ikke noget Bevis, at det ærede Medlem selv har aflagt den.

Men jeg burde maaste ogsaa erindre det ærede Medlem om et Forhold, som vi her maa tage i Betragtning, nemlig, at det, som er foreslaaet i denne Lov, jo er dette, at de Haandværkere, som her staa paa Fagprovørens Standpunkt, stille sig saaledes, at de vel forlange, at Fagprovørens Aflæggelse skal være til Stede for at dygtiggøre Arbejderne, men de forbeholde sig selv Ret til at